

MILLENNIUM⁶
STIEG LARSSON

La noia que va
viure dues vegades **David
Lagercrantz**

Columna

DAVID LAGERCRANTZ
LA NOIA
QUE VA VIURE
DUES VEGADES

MILLENNIUM⁶

Traducció de Marc Delgado Casanova

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *HON SOM MÁSTE DÖ*
PRIMERA EDICIÓ: AGOST DEL 2019
© DAVID LAGERCRANTZ & MOGGLIDEN AB
PUBLICAT INICIALMENT PER NORSTEDTS, SUÈCIA, 2019
PUBLICAT D'ACORD AMB NORSTEDTS AGENCY
© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: MARC DELGADO CASANOVA, 2019
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2556-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 15.076-2019
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

CAPÍTOL I

15 d'agost

L'escriptora Ingela Dufva va ser la primera que es va atrevir a acostar-se a l'arbre i va comprendre que l'home era mort. En aquell moment eren dos quarts de dotze del matí. La fortor era intensa i se sentien bronzir les mosques i els mosquits. L'Ingela Dufva no va ser del tot franca quan, més tard, va assegurar que en aquella figura hi havia alguna cosa que l'havia commogut.

L'home s'havia vomitat al damunt i havia patit una diarrea intensa. Més que sentir que l'envaïa una sensació de reverència, a l'escriptora la va assaltar una gran por, por per la seva pròpia vida. Tampoc els dos agents de policia que van arribar els primers quinze minuts més tard, la Sandra Lindevall i en Samir Eman, no ho van considerar res més que un autèntic maldecap.

Van fotografiar l'home i van escorcollar els voltants, encara que no van buscar gaire més lluny que el pendent que baixava del carrer Zinkensväg, on

reposava l'ampolla mig plena d'alcohol amb una capa fina i sorrenca al fons. I encara que a cap dels dos li va semblar que «res no suggeria que s'hagués produït un crim», van examinar meticulosament el cap i el tòrax del captaire. No hi van trobar cap senyal de violència ni tampoc cap altre indicatiu de la causa de la mort, a part d'un fil de bava espessa que li havia regalimat de la boca, i després de comentar la qüestió amb el seu superior van decidir no acordonar la zona.

Mentre esperaven que arribés una ambulància perquè s'emportés el cadàver van regirar les butxaques de l'abric de plomes atrotinat. Hi van trobar un munt de papers transparents de paradeta de frankfurt i un grapat de monedes, un bitllet de vint corones i un tiquet d'un botiga del carrer Hornsgatan. Però no hi van trobar cap document d'identitat.

Tot i així, els dos agents estaven convençuts que no els resultaria gens difícil identificar-lo. Es tractava d'un home amb uns trets físics molt peculiars. Però aquella hipòtesi, com moltes altres, va resultar del tot errònia. A la Unitat de Medicina Forense de Solna, on es va practicar l'autòpsia, es van fer radiografies de les dents. Ni aquestes ni les empremtes dactilars van proporcionar cap resultat als arxius policials i, després d'enviar un munt de proves al Laboratori Nacional de Ciències Forenses, la doctora Fredrika Nyman va comprovar, malgrat que no entrava dins de les seves atribucions, uns quants números de te-

lèfon que havien trobat escrits en un bocí de paper plegat a la butxaca dels pantalons de l'home.

Un d'aquests números pertanyia a en Mikael Blomkvist, de la revista *Millennium*, i durant unes quantes hores la metgessa forense Nyman no hi va tornar a pensar. Però més tard, aquell mateix vespre, després de tenir una discussió esgotadora amb una de les seves filles adolescents, va recordar que només aquell últim any havia practicat l'autòpsia a tres cosos que havien acabat sent enterrats sense nom. I aleshores va deixar anar un reneç, per allò i per la vida en general.

Tenia quaranta-nou anys i era mare soltera amb dues criatures. Patia dolor d'esquena i insomni, i la dominava un sentiment aclaparador que res no tenia sentit. I, sense entendre del tot per què, va decidir trucar a en Mikael Blomkvist.

El telèfon va vibrar. Era un número desconegut i en Mikael no es va molestar a agafar-lo. Tot just acabava de sortir del seu apartament i baixava pel carrer Hornsgatan cap a Slussen i el barri de Gamla stan sense tenir ni la més petita idea d'on es dirigia. Anava vestit amb uns pantalons de fil grisos i una camisa texana sense planxar, i durant una bona estona va deambular pels carrerons del centre fins que es va asseure a la terrassa d'un bar del carrer Österlånggatan i va demanar una Guinness.

S'havien fet les set del vespre, però l'aire encara

era càlid i de Skeppsholmen, a l'altra riba del canal, li arribava el so de rialles i aplaudiments. Va alçar els ulls cap al cel i va sentir una brisa marina suau i agradable, i va provar de convèncer-se que, al capdavant, la vida no estava tan malament. No se'n va acabar de sortir, i una o dues cerveses no canviaven gaire res. I al final va remugar alguna cosa, va pagar el compte i se'n va tornar cap a casa per continuar treballant o, simplement, evadir-se del món amb una sèrie de televisió o una novella.

Però de seguida va tornar a canviar d'idea i, en un rampell, es va encaminar cap a Mosebacke i el carrer Fiskargatan. Al número 9 de Fiskargatan hi vivia la Lisbeth Salander, però en Mikael no tenia grans esperances de trobar-la a casa. Després de l'enterrament del seu antic tutor legal, la Lisbeth havia marxat a voltar per Europa i només de tant en tant havia respost els correus electrònics i els missatges de text que li havia enviat. Tot i així, i més aviat per provar sort, en Mikael va decidir passar-hi a treure el nas i, per això, va pujar les escales que s'enfilaven des de la plaça i va observar sorprès la casa que s'aixecava davant seu. La façana estava coberta de dalt a baix per un grafit nou enorme. Però en Mikael no hi va dedicar ni mig segon, malgrat que es tractava d'una peça en què un es podia perdre, farcida de detalls surrealistes, entre d'altres un homenet petit i curiós amb pantalons de quadres escocesos plantat al damunt d'un vagó de metro de color verd.

Per contra, en Mikael va teclejar el codi d'accés i

va entrar a l'edifici, va pujar a l'ascensor i, un cop dins, va clavar una llambregada al mirall. Pel reflex que veia davant seu, no hauria pogut dir que l'estiu hagués estat calorós i assolellat. Tenia la cara pàl·lida i la mirada ullerosa, i li va tornar a venir al cap el crac borsari al qual havia dedicat tantes hores de feina àrdua durant tot el mes de juliol. Es tractava d'una història important, no hi havia cap mena de dubte. Era un crac no només provocat per unes valoracions altes i unes expectatives exagerades, sinó també per un seguit d'atacs de pirates informàtics i campanyes de desinformació. Però ara tots i cada un dels periodistes que gaudien de cert renom estaven investigant aquella història i, malgrat que en Mikael havia aconseguit esbrinar un munt de coses —entre d'altres havia entès de quina fàbrica de trols russa havien sorgit les pitjors mentides—, tenia la sensació que el món se'n podria sortir prou bé sense el seu granet de sorra. Probablement només havia d'agafar-se uns dies de descans. I començar a fer exercici, també. I potser fins i tot dedicar més temps a l'Erika, que s'estava separant d'en Greger, el seu marit.

L'ascensor es va aturar i en Mikael va obrir la reixa. Va sortir al replà de l'escala i es va acabar de convèncer que aquella visita no tenia cap ni peus. Amb tota seguretat, la Lisbeth era fora del país i no volia saber res d'ell. Però aleshores el va envair un gran desassossec. La porta de l'apartament estava oberta de bat a bat i, de cop i volta, va ser conscient

de la por que havia sentit durant tot aquell estiu: que els enemics de la Lisbeth l'haguessin trobat. D'una revolada, va travessar el llindar de la porta i va cridar «Hola, hola», i el va sobtar l'olor de pintura i detergent.

Però no va passar del rebedor. Va sentir passes. Darrere seu, a les escales, algú va rebufar com un bou i en Mikael es va girar en rodó i va clavar els ulls en dos individus corpulents vestits amb granota blava. Els homes carregaven un embalum enorme i en Mikael estava tan desconcertat que en un primer moment va ser incapaç d'interpretar aquella escena amb termes propis de la vida quotidiana.

—Què carai esteu fent? —va preguntar.

—I a tu què et sembla?

Semblaven dos treballadors d'una empresa de mudances que carregaven un sofà blau, un moble refinat, i la Lisbeth —en Mikael ho sabia més bé que ningú— no sentia una gran devoció pels objectes de disseny o la decoració en general. Estava a punt d'afegir un parell de paraules més quan va sentir una veu que sortia de l'interior del pis. Durant un instant li va semblar que era la de la Lisbeth, i se li va il·luminar la cara. Però molt probablement l'havia traït el subconscient. Aquella veu ni tan sols s'assemblava a la de la noia.

—Caram, quina visita més deliciosa. A què dec aquest honor?

Es va tornar a girar i al llindar de la porta hi havia una dona alta i de pell bruna que s'acostava als qua-

ranta anys i l'observava amb ulls sorneguers. Anava vestida amb texans i una brusa elegant de color gris. Duia els cabells recollits en trenes i tenia uns ulls refulgents i esbiaixats. En Mikael es va sentir encara més desconcertat. De què coneixia aquella dona?

—No, no —va murmurar—. Jo només...

—Tu només...

—M'he equivocat de pis.

—O potser no sabies que aquella jove havia venut el seu apartament.

En Mikael ho desconeixia, i es va sentir incòmode, especialment en veure que aquella dona continuava somrient. Gairebé es va sentir alleujat quan de cua d'ull es va adonar que la nova propietària del pis es girava cap als transportistes i s'assegurava que el sofà no picava contra el marc de la porta i tornava a desaparèixer cap a l'interior de l'apartament. En Mikael volia allunyar-se d'allà i digerir la informació que acabava de rebre. Volia beure més Guinness. Però no es va moure ni un centímetre, com si s'hagués quedat petrificat, i de reüll va mirar la bústia de la porta. Ja no hi posava V-kulla, sinó Linder. Qui rediantre era aquella Linder? Va buscar el nom al mòbil, i a la pantalla li va aparèixer una imatge d'aquella dona.

Es tractava de la Kadi Linder, psicòloga i emprenària, i en Mikael va pensar en ella —en el poc que en sabia— però sobretot en la Lisbeth, i va aconseguir recompondre's lleugerament i aparentar una certa serenor quan la Kadi Linder va tornar a aparèi-

xer al llindar de la porta, ara no només amb un posat sorneguer sinó també dubitativa. La mirada era insegura. Feia una lleugera aroma de perfum i era esvelta, de canells prims, i se li marcaven visiblement les clavícules.

—M'ho has d'explicar bé, això. Realment t'has equivocat de pis?

—Em reservo la resposta a aquesta pregunta —va contestar en Mikael, i immediatament es va adonar que no havia estat gens encertat.

Però en veure que la dona apuntava un somriure, va comprendre que havia entès la seva evasiva. En Mikael volia sortir-se'n tan bé com pogués d'aquella situació. Ningú no faria que revelés que en aquella adreça havia viscut la Lisbeth Salander amb una identitat falsa, independentment del que en pogués saber ja la Kadi Linder.

—Doncs ara encara sento més curiositat —va replicar la dona.

En Mikael va esclafir a riure, com si tot plegat es tractés d'un assumpte sense importància.

—O sigui que no has vingut fins aquí per investigar-me a mi? —va continuar la Kadi—. No es pot dir que aquest apartament fos gaire barat.

—Si no has tallat el cap d'un cavall i l'has deixat al coixí d'algú, no has de patir que et busqui les pesigolles.

—Doncs no recordo tots els detalls de la negociació, però em sembla que justament això que dius no va passar.

—Perfecte. Així doncs, et desitjo molta sort —va respondre en Mikael, amb una serenor fingida, i va pensar a marxar de l'apartament amb els transportistes, que en aquell moment n'estaven sortint.

Però era evident que la Kadi Linder volia continuar xerrant i, nerviosa, es va posar a toquejar-se la brusa i a cargolar-se les trenes. I en Mikael va pensar que el que en un primer moment havia interpretat com una gran seguretat en si mateixa en realitat es tractava d'una façana darrere de la qual s'amagava un cosa completament diferent.

—La coneixes? —va preguntar.

—A qui?

—La noia que vivia abans aquí.

Li va retornar la pregunta.

—I tu?

—No —va respondre—. Ni tan sols sé com es diu. Però tot i així em cau bé.

—I això com pot ser?

—Tot i el caos absolut en què s'havia sumit la borsa, les xifres que ofería la gent interessada per aquest pis eren una autèntica bogeria i jo no tenia cap possibilitat d'arribar-hi, així que vaig tirar la tovallola. Però tot i així me'l van donar a mi perquè «la meva jove clienta», tal com s'hi va referir l'advocat, volia que me'l quedés jo.

—Molt curiós.

—No t'ho sembla?

—Potser havies fet alguna cosa que havia agradat a la «jove clienta»?

—Als mitjans de comunicació se'm coneix sobretot per haver-me barallat amb membres masculins de consells d'administració de grans empreses.

—No és impossible creure que li hagi agradat aquest detall.

—No deu ser això. Si em permetes que et convidi a una cervesa per celebrar el trasllat, potser me'n vols explicar alguna cosa, tu. He de dir...

Va tornar a vacillar.

—... que em va encantar el teu reportatge sobre els bessons. Era punyent.

—Gràcies —va respondre en Mikael—. T'ho agraeixo, però me n'he d'anar.

La dona va assentir amb el cap i en Mikael va aconseguir articular un «Adéu». Tret d'allò, amb prou feines recordava com havia marxat d'allà, només que en sortir al carrer es va submergir en un vespre d'estiu. Però del que sobretot no es va adonar va ser que a l'exterior de la porta principal s'hi havien instal·lat dues càmeres de seguretat noves o ni tan sols que al cel just damunt del seu cap hi havia un globus aerostàtic. Es va limitar a travessar la plaça de Mosebacke i va continuar carreró Urvädersgränd avall, i no va afluixar el pas fins que va arribar al carrer Götgatan. Es va adonar que se sentia abatut i, fet i fet, no havia passat res, tret que la Lisbeth s'havia traslladat, una cosa per la qual en realitat hauria de donar les gràcies. La Lisbeth ara es trobava en un lloc més segur. No obstant això, en comptes d'alegrar-se'n, era com si li acabessin de clavar

una bona bufetada. I, per descomptat, tot plegat era ben estúpid.

Estava parlant de la Lisbeth Salander. I la noia era com era. Tot i així, en Mikael se sentia dolgut. Com a mínim li podria haver donat algun senyal de vida. De nou va agafar el mòbil per enviar un missatge, una pregunta; però no, havia de deixar que les coses fessin el seu curs. Va continuar baixant Hornsgatan avall i es va adonar que els més menuts ja havien començat la seva cursa de Midnattsloppet. Va contemplar, meravellat, tots els pares que cridaven i animaven des de les voreres, com si l'alegria que desprenien fos del tot incompreensible per a ell. I amb penes i treballs va aconseguir travessar el carrer aprofitant una esclotxa que es va obrir entre els corredors. Al capdamunt del carrer Bellmansgatan el cervell no parava de donar-li voltes i va recordar la darrera vegada que havia vist la Lisbeth.

Havia estat al restaurant Kvarnen el vespre després de l'enterrament d'en Holger, i a cap dels dos no li havia resultat gens fàcil trobar les paraules. Per descomptat, no havia estat cap sorpresa i en realitat l'únic que li havia quedat d'aquella trobada havia estat la resposta a la pregunta que havia formulat a la Lisbeth:

—I què faràs, ara?

—Seré el gat i no pas la rata.

El gat i no pas la rata.

En Mikael havia intentat que li expliqués a què es referia. No ho havia aconseguit i va recordar com,

més tard, la noia havia desaparegut plaça Medborgarplatsen enllà, enfundada en un vestit negre fet a mida que feia que semblés un jovenet malhumorat que, a contracor, s'havia hagut de vestir de vint-i-un botó. No havia passat tant de temps. Allò havia estat a principis de juliol. Però a en Mikael li semblava un record molt remot i hi va tornar a pensar, en això i en altres coses, mentre es dirigia cap a casa. Quan finalment va entrar al seu apartament i es va asseure al sofà amb una Pilsner Urquell a la mà, el telèfon va tornar a sonar.

Es tractava d'una metgessa forense de nom Fredrika Nyman.